

Миколин С.

Думки. — Рівне: О. Зень, 2017. — 40 с.

ISBN 978-617-601-193-4

Автором створені такі книги: "Молитва", "Розмова двох", "Дорогами життя", "Про дітей", "Про політику", "Плин життя", "Спомин про любов чи її химера", "Щастя — смисл життя", "Слово", "Думки", "Духовність людини", "Ось! ...істина?", "Мудрість усвідомлення в пізнанні життя", віршована поема "В пошуках духовності", поетичний збірник "Плекаймо Душу" українською мовою; "Дорогами життя" і "О детях" російською мовою. Переважна більшість їх видана для загального застосування й індивідуального вивчення.

Цей творчий доробок духовно пізнавального спрямування написаний для усвідомлення своєї ролі й відповідальності на Землі, розуміння себе, полегшення свого життя кожним. Ці дослідження викладені в пізнавально філософському стилі для бачення людиною себе в середовищі людства, природи і всесвіту.

Вони написані на одному подиху, майже за два з половиною роки з усвідомленням того, що потреба світу в таких пізнаннях уже назріла.

УДК 882

ББК 84(4Укр)6

ISBN 978-617-601-193-4

© Сергій Миколин, 2017

ДУМКИ

*Думки ...
Думки – як хвилі,
То прямо йдуть,
то повертають.
Хвилясто серце
Б'ється в такт життєвої ходи,
Воно і плаче, і сміється,
Ніби вітер,
Який стирає сльози,
Душу звеселяє.
А ум все те знає ...
Та істини не знає,
Бо думка йде і йде –
Душа ж не спочиває ... С.М.*

Книга «Думки» є однією із серії книг автора. У ній розглянуті деякі питання відносин з людьми, природою, духовністю і про місце думок в цьому процесі, який ми називаємо життям.

Ця книга, як і інші книги мають духовно пізнавальну основу в нашій життєвій реальності – це розмова душі й тіла, духовного й суспільно-матеріального, чи їх постійний діалог на дорозі, який ми називаємо життям.

Суть праці нами визначена з того, що Всесвіт, Природа, Космос, Енергія не є випадковою комбінацією атомів і їх, як би, хаотичний рух, а показати людині місце і роль думок, в організації життя, в усвідомленні сенсу життя й можливостей людини у всій схемі Всесвіту, з визнанням наявності матеріалізованої невидимої енергії, яку ми визначили в слові – думка. Пізнання в такій області є великою таємницею, яка ще обростає людським страхом, гнівом, радістю, що суттєво змінює напрямки і зміст самих думок.

Ці друковані слова є результатом зосередження думки на основі сприйняття інформації, її аналізу, узагальнення, поділу; на основі сприйняття душевних відчуттів; взаємозв'язку вчинків і наслідків, моралі і надбання людської мудрості, або спеціально вибудовані для досягнення корисливих цілей. Слова є кораблями наших думок.

Вони, при усвідомленні, дають можливість поглянути на когось і на себе зі сторони в злегка відстороненим поглядом. Вони допомагають важливій ідеї просочитися через всі двері свідомості і потрапити в самі глибини душі. Всі вони дозволяють задуматися над своїм життям, його смыслом, своїми цілями, поведінкою, бажаннями, потребами і можливостями, бо не нав'язують точки зору, якісь висновки, не диктують нам того, як потрібно жити. Думки є лишень як наслідок розмірковують про конкретну ситуацію, а можливо і про наслідки тих чи інших наших дій, чи нашої поведінки. Вони не можуть зобидити, чи ранити, а можуть лише підказати чуючому і навчити бажуючого, чи потребуєчого. В кожній з них є зерно істини, як їх розумів автор і як розуміємо ми їх зміст, зміст думкових слів (мається на увазі їх смислове наповнення) і в цілому – може бути різним, а може бути однаковим. Деякі міркування нами включені в попередні книги для полегшення розуміння смилу життя на Землі, нашої місії як людини у Всесвіті.

Думки вибудовуються обумовленими назвами предметів, дій і вже є сформованими в словах закладених в мету і готові до висловлення в готових логічних реченнях. Так при допомозі думкових слів ми можемо формувати запитання, відповіді, обґрунтовувати свої ідеї і бажання, організовувати методику і спосіб викладу слів, і з їх допомогою облаштовувати нашу діяльність.

В пізнанні духовного, в пізнанні суспільно-матеріального людина послуговується думками, які є наповненими обумовленими словами, словами книг, людей на основі нашої діяльності.

Крім того, люди досить зв'язані на тонкому плані між собою, і блага думка, благі міркування, які зароджуються в наших душах і умах, можуть розповсюджуватися в навколишній простір – і так від душі до душі, поширюючи благоговіння і наповнюючи Всесвіт.

Людина народжується природною, реальною, нормальною, але до того моменту, коли

новонароджений стає частиною суспільства, як учасник суспільних відносин. Тоді починаються неврози. Такі, якими ми є, ми є невротиками, причому причиною неврозів в індивідуальному плані є розщеплення - це наші відчуття і роздуми, які і стали двома різними процесами - в цьому основа всіх неврозів. Наша думуюча частина і наша відчуваюча частина розділилися, а ми, зазвичай, ототожнюємо себе з думуючою частиною, а не з відчуваючою. Ми, виявляється, не один - нас двоє чи навіть багато. Але відчуття є більш реальними, ніж міркування; вони є більш природними. Ми з'являємося на світ з чуттєвою душею і чуттєвою периферією ума. Здібності ж до міркувань культивуються в нас потім - вони вносяться в нас суспільством. І наші відчуття починають відходити на другий план, а то і зовсім стають незатребуваними в середовищі роботи ума і повсякденної суєти. Навіть в тих випадках, коли ми говоримо, що ми відчуваємо, то ми тільки зафіксували в своїх думках чи в словах факт, що виявлені відчуття відвідали наше єство. Наші почуття вмирають, і цьому є певні причини.

Ці писані думки на папері (хоч і не всі) пишуться, щоб дати поштовх для пошуків, наситити інтелектуальну духовну допитливість, чи підтвердити, що ви так само міркуєте і вже давно. Можливо, Вам хоча б в одному абзаці зустрінеться подібна ситуація, що була, чи є, то розгляньте її ширше і побачите свої можливості жити щасливіше. Удачі Вам!

Істинність, чи сила думки в тому, коли вона в слові не расходиться з ділом. В такої людини зазвичай немає розбіжностей між думкою і словом. Так, і думки народжуються у неї від відчуттів тіла, від відчуттів душі, від розуміння істинних знань і особистого досвіду правдивості, від розуміння вічних якостей краси, доброти, милосердя, любові.

Три мудреці думали: що важливіше для людини – думка, слово (писане, проголошене, чи прочитане, чи почуте), чи можливість діяти? І прийшли до висновку, що на всі ці енергії жива людина має потребу постійно, бо вони взаємозв'язані. В деяких ситуаціях і в різні періоди життя одні із них можуть бути більш проявленими, але в своїй єдності вони символізують ліву руку ума нашого єства з цими п'ятьма перстами, як тілесних відчуттів.

Друга, права, рука з цими перстами в сукупності, які відходять від відчуттів душі нашого єства теж є частиною єдності духовних якостей: любові, щастя, доброти.

Сподіваючись на майбутнє, очікуючи майбутнього, людина створює мрію навколо себе, і головне її достоїнство – мрія народжена в думці засліплює. Завдяки мрії, ми відчуваємо, що ми хтось. Мріяння нічого не варте, думати можуть всі. Жебрак може мріяти, що він імператор, бо немає обмеження, забороняючого мріяти. Щоб уникнути стану знаходження в бутті, то умом проектується маса думок з варіантами становлення: стати бригадиром, стати вчителем, стати лікарем, стати міністром.

Але ж звідки береться думка про можливість бути? Від знань Душі. Поштовхом до зародження таких думок є наші душевні відчуття невідомості і спроб пошуку цих духовних якостей, які ми визначаємо, як правильний життєвий орієнтир.

Дехто може стверджувати, що Світу Духа не існує - такі умовиводи рівносильні запереченню думки. Думка теж невидима, але лише невігластво заперечує думковий процес і його матеріальні прояви. Так можна почати відкидати всі енергії, бо вони невидимі. До того ж хіба Світ Духа незримий для всіх? Кожен судить по собі. Засуджують люди обмежені. З осуду не народиться удосконалення, для цього буде потрібне усвідомлене пізнання предмета осудимого.

Зазвичай вважають, що зовнішній шар мислення є найдосконаліший, бо він легше виражається словами і це результат роботи нашого ума. Набагато глибинним є шар мислення, який висловлюємо відчуттями, як результат проявів нашої душі. І з того, і з іншого виникають вчинки. Чуйне, піднесене самоусвідомлення вмє прислухатися до глибинного мислення, воно не потребує словесних висловів і знає, що у вогнищі безмовності кується сходження, але воно набагато сильніше володіє людиною і впливає на пізнання шляху істинного. Що і складає основу відчуттів задоволення життям і це є стан радості і щастя. Однак в середовищі пристрастного суспільства зовнішнє мислення є превалюючим.

Постачальником енергій для думок є наші очі, наші органи чуття, органи дотику, нюху, смаку. Ці інформаційні енергії так наповнюють наш мозок, наше тіло, що не тільки вдень є джерелом для розмірковувань, для народження і визрівання думок, але ці думки приходять до нас під час сну. Думки вдень і вночі спонукають тіло до дій усвідомлених чи на рівні підсвідомості. Думка не завжди може зупинитися, бо вона готує розпорядження, розносить їх, приносить результати виконання розпоряджень, формує нові варіанти... на шляху від органів відчуттів до реалізації в бажаннях тілесних і суспільних, або у внесенні цієї інформації на матричні знання Душі і після погодження з нею несе (поступає по совісті) ці

потоки для організації потреб Духу, потреб єства і навколишнього середовища. Зупинити думку не може ум, не може тіло і в більшості випадків це є неможливим душі із-за перешкод ума і тіла. Здавалось би в такій безперервності руху думки, її можливостей, то вона має необмежену свободу. Так не є. Бо її свобода обмежена умом, деколи тілом і деколи душею. В цьому русі в цих умовних категоріях визначення, як складових нашого єства, то думка на шляху до результату втрачає початковий потенціал і затребуваність. Із задуманого не все реалізовується, або реалізація займає певні проміжки часу.

Не можна ні в чому порушувати свободу дій інших людей особистими думками, саме так - думками, словами і діями. Душа абсолютно добровільно пізнає необхідність сходження. Ум виходить із можливих варіантів, а тіло від пропозицій душі і ума. Духовні потреби ідуть від свідомості духовного покликання нашого єства, як цілісності. Думка, яка є помічником Душі є цілком виправданою категорією для руху в напрямку істинності нашого життя. Побачивши шлях до духовного сходження, то весь життєвий процес нашого життя організовується в цьому устремлінні і є як би світильником і прикладом для наслідування. Тому не перевантажуйте нікого настановами. Люди удосконалюються і прийдуть самі до такого розуміння. Світильник кожної душі знаходить шлях за своїми особливостями.

Багато не приймуть в життєвій суєті життєві підказки, щоб мати можливість самому шукати таємний шлях до Істини. Тільки спостережливість і відчуття підкажуть, яка думка, яке слово і справа доречна. Але потрібно спокійно приймати людські особливості. Навіть піщинки відрізняються одна від одної. Так не треба стверджувати нічого насильно, бо сказано: хто сьогодні не шукає Сущого, не означає, що не заплаче про нього завтра.

Крім самих думкових накреслень, такі написання насамперед посилаються і в простір, бо зародилися з думки. Не наша турбота, де послана думка знайде притулок, на якому перехресті життя вона виявиться. Прекрасно те, щоб послана думка була вжита во благо. Може бути, що думка, чи слово буде прийняте на не зовсім несподіваній говірці, в несподіваних відчуттях, однак прийняття є засвідчуючим. Вона може запасти в свідомість дитини і втілитися значно пізніше. Може бути прийнята тепер, а затребуваною буде через день чи через роки. Може бути, що думкою опанує людина, яка вже відходить від світу земного і застосує її в іншому тілі, або ця думка допоможе полегшити їй перехід. Може бути, що пошуковці будуть захоплені корисними думками, які о-дух-о-творюють їх одноманітну роботу. Думка допоможе хворому і зміцнить йому довіру до лікаря. Думка піднесе жінку далеко за межі домашнього вогнища. Як Учитель творить через учнів, так жінка творить через чоловіче начало. Тому жінка енергетично підносить чоловіка. Думка вкаже хліборобові планетарне значення його праці. Землероб відповідає за кору планети, і думка, яка посилається ним є самою насущною. Слід написати думку-слово зодчому і судді, і художнику. Нічого, якщо деякі листи дійдуть в нічний час. Таке розуміння дає відчуття, що у нас є багато читачів. І це нас окрилює і наповнює вдячністю до всіх !!!

Шкодуємо про тих, хто вважає, що йому нема потреби про що і чого мислити. Величезна частина людства взагалі не мислить. Наголосимо – спеціально не мислить на вимогу нашого спеціального ума, який має мету, або взагалі відторгує життя, не усвідомлюючи того, що саме ми є будівничими наших обставин, нашого життя. Не можна вважати мисленням уривки безладних, неясних дум. Вони виникають з хаосу і так само швидко зникають. Багато знайдуть надзвичайно нудними елементи існування, зароджені в мисленні.

Уявімо собі людину, якою оволоділа думка, що очі її бачать по-різному. Звичайно, вона буде права, але одною цією думкою вона зруйнує свій зір (знаємо ж про силу енергій думки). Те ж можна сказати про будь яку хворобу тіла. То тепер ми свідомі сили таких думок, бо ми самі вносимо таку енергію в наше життя. А все таки слід не віддаватись сентенціям про хворобу, про її тяжкість, про незручності, які ідуть з нею, про процеси змін, які хвороби вносять в наше життя, не бідкатися в пошуках медикаментозного лікування, а реально шукати причини появи цієї хвороби нашого тіла в порушенні духовних начал, носіями яких ми є. Хвороби тіла є життєвими підказками того, що ми схибили з істинного шляху духовного розвитку, як свідомо істота, яка має ім'я – Людина.

Звичайно, ми всюди зможемо знайти сумніви. Країни, міста, будинки, сім'ї, навіть люди перерізані половинчастим мисленням. Знаймо, що хмари сумнівів не пригнічують того, хто шукає вихід - тільки б вийти з лабіринту. Неусвідомлене відчуття необхідності наповнює винахідливістю в житті і не заважає пошукам в незрозумілій системі. Знаємо, що наш простір наповнений думками інших; знаємо, що і наші думки деколи є перешкодами в польоті думкам інших.

Досліди про відлуння показують, що думки так само, як звук в просторі будуть рости, будуть почуті і відчутними нами, як прийнятими; так і відчуємо ми тяжкість від посланих нами, але не прийнятих іншими

наших не зовсім хороших думок. Наприклад, чи можуть думки певного характеру і напруги впливати на життя рослин? - Можуть. Як реагують на різні думки тварини? Нарешті, як відчуває себе серед думок сама людина і не тільки від чужих думок, а й від своїх? Ми пізнаємо світ енергією зору, енергією озвученої думки, енергією слуху ..., яка переміщається в просторі і в часі. Крізь нас проходить безліч радіохвиль і різних потоків енергій від рослин до об'єктів, здавалося б, які візуально не проявляють життя. То як ми можемо сумніватися у впливі божественних енергій, енергетики іншої людини на нас, на нашу духовну енергетику і навіть на фізичне тіло, як певних видів енергії. У рослинах також існує певний рівень самоусвідомлення і це такий же вигляд енергетичної передачі, наприклад, краси. Ми можемо називати ці процеси іншими словами, але суть від цього не зміниться. Так є.

Ми іноді це відчуваємо всі. Приміром, поява думки про невдачу є вже поразка - перевіряйте і переконуйтеся. Це буде життєвий досвід. Це буде утвердження в пізнанні. Усвідомлене розуміння допоможе нам знайти вихід навіть з реалізованої невдачі з позитивом, бо воно охоронюване Духом.

Кожна добра думка є потужний важіль, як отримуючому, так і посиляючому. Люди воліють мати посилки про земні речі, але вони не усвідомлюють, що земні посилки можуть вести як до Світла, так і до темряви. Явище наслідків земних посилок залежить від рівня свідомості одержувача, так і від його готовності прийняття. Але духовні посилки безпомилкові і приймаються усіма. Можливо не в повному об'ємі. В цілому ми приймаємо думку, як матеріалізований живий фактор Сущого. Думка, якщо не сильна, може поглинутися потоками просторових енергій, але душевний стан горя чи радості є непорушною субстанцією Духа і тому постійно просимо про дбайливе вивчення і пізнання себе в таких станах через найменші і найтонші відчуття тіла, а особливо душі, пам'ятаючи про силу таких енергій і вчимося їх приймати во благо, незалежно від їх джерела і змістовного наповнення – чи то благі посили, чи то посили в негативних «побажаннях».

Якщо радість постукає у віконце ока, чи то двері відкриє блага вість, чи то йокне серце знайомому поклику - зумійте допустити її. Навіть найменша, буденна радість перетворює відчуття і дії людини на краще. Хвороби можуть бути вилікувані радістю.

Нерідко говорять про радість безпричинну, але таке визначення помилкове. Ніщо не може бути безпричинним. Уміння відчути далеку причину вже означає велике витончення свідомості і є ознакою нашої духовної чистоти. Знайте, що такий факт засвідчує нашу готовність і вміння стяжати Духовність, а це є основа мудрого облаштування нашого життя. Не може бути межі польотам думки, так і крила радості можуть перенести думкою нас на сьоме небо, а то і душевні відчуття відвідають далекі простори.

Бо сказано: *«Людино, не затьмари радості ближнього, може бути вона видатися тобі чужою і незначною, але вона оздоровлює простір, і не тобі судити про джерела такої радості».*

Корисно насичувати Всесвіт думками, словами і діями від стану радості посилами щастя і доброти, але дуже небезпечно встеляти себе і небеса горем - вчимося пізнавати в горі позитив для нас, не торкаючись умів інших. Усвідомивши, найшовши позитив, то возрадуємось душею чи словесними благодаріннями. Простір прийме, а нас відвідає відчуття приємності прийнятої радості від висловленого благодаріння чи отриманого благодаріння.

Потворна думка не породить прекрасного слова, дії. Причина її появи в нас і тільки в нас – відкладіть всі справи і знайдіть причини появи. То такими діями ми не нарощуватимемо потворність і не дамо їй вирости. Ці енергії потворності зникнуть і майте мудрість не вислідковувати шляхи їх зникнення, бо прийдемо до потоків негативу. Так, він є, але хай він прислужиться всьому живому у свій час во благо в наущенії.

Говорячи про красу думки, передусім маємо на увазі красу думки в її позитивному змістовному наповненні. Думка має нами уявну просторову форму, тимчасовість відтворення, звучання, кольорове відображення, запах і відчуття дотику - значить, краса думки розуміється у всіх відносинах, як будь яке фізичне тіло. Думка і є частиною фізичного тіла. Людина не може мислити потворно заради Космосу, огидність думки, відбивається на земних відчуттях, але багато хто пояснює їх тільки, як дію погоди в кращому випадку, але в більшості своїй людина намагається знайти джерело негативних своїх думок в собі подібних. Такий принцип небезпечний, бо ум думкою народить варіанти аж до появи злоби і гніву на таке надумане джерело. Це вкрай небезпечно для нашого ества, для нашого життєвого простору, то такими неусвідомленими думками можемо потривожити інших. У кращому разі їх приписують сонячним плямам, або затемненню. Але далі цього людство не наважується помислити, усвідомити. Тепер знаємо?! Від якості мислення народиться і слово у своїй якості і справа буде благодіяльною.

Ми часто спостерігаємо, як відрізняються наші думки в діях. Слід почати усвідомлювати своє єство у справах, але слід пам'ятати, що тільки відповідність мислення, слова і дії знаходяться в певному взаємозв'язку. І таке розуміння допомагає нам у житті. Пильність за народженням думки, а потім за появленням слова досить позитивно впливає на кінцевий результат в дії. Відсутність бдіння сприяє впливу суспільно-матеріального на кінцевий результат. Результат не завжди буде прийнятним із-за відсутності усвідомлення думки, слів і їх впливу на результат.

Зазвичай по хиткості мислення ума ми не бачимо проявів радості, або небезпеки, але часто душа шепоче про загрози, або нової радості нашими відчуттями чи інтуїцією, передчуттями, чи підказками від інших. Скажемо, що такі енергії думки, таємного слова і дії проявляться уже в наслідках. Так є.

Люди, зазвичай, не вірять, що їх слабкі думки можуть залишити слід в просторі. Багато легковажних і шкідливих побудов захаращує простір. Але слід нагадати їм, що навіть швидкоплинне відчуття вже накреслює незмивний ієрогліф творчості думки. Тільки повне розуміння сенсу мислення може дати світле дерзання. Воно відкриває шляхи до прекрасної думкової творчості.

Іноді запитують ради з метою полегшення пошуку і з метою мати шанс для посилення про відсутність особистої відповідальності за прийняття рішення чи за результат. Відповідайте зі знанням, що в питанні вже є частина очікуваної відповіді. Питання готувала душа питаючого і для ума свого єства і вона знала відповідь і частково помістила його у відповідь для відповідаючого. Відповідайте тільки тоді, коли бачите здатність сприйняти вашу відповідь, або допоможіть знайти питаючому самому ту відповідь. Це досить помічна дія – невидима і не зобов'язуюча, а відкрита суть відповіді наповнить радістю питаючого, весь простір і нас.

Часто питання не припускає вашої відповіді – і ви це відчуваєте, тоді потрібно знайти співзвуччя, перш ніж направити мислення по новому шляху. Дарма думати, що струм, що перетинає мислення, менш небезпечний, чим ніж для артерії. Ми можемо не перерізати чуже мислення, і можемо вливати нову кров життя для насичення душі. Кожне слово у відповіді буде не гробовим цвяхом, а промінцем Духа. Відкладена відповідь прийде у вигляді ради через думку. Зазвичай, ми у розуміння мудрості людини вносимо земні передумови. Їм буде той, хто подасть кращу пораду для життя, виходячи з критеріїв справедливості і доброти.

Слід берегти кожную прекрасну думку - нехай вона розвивається в просторі. Вона буде істинним даром в будові Всесвіту. Але нехай люди почнуть мислити природно про світ Енергій і відчувати його торкання в житті кожного дня, нехай приходить до нас усвідомлення, що вона зароджується також всередині нас.

Сказано: *«Гонителі свободи думки готують собі шлях жахливий. Оберігайтесь від шляхів невігластва. Вони брудні».*

Треба усвідомлено звикнути до наявності небезпек від оточуючих, бо ми також є посилателями різних думок. Крім того, не забудемо, що кожную думку хтось чує. Чи не соромно допускати волохате мислення в простір?

Повчання: *«Не думайте, що ваша думка скрізь буде бажаним гостем. Багато горя принесе вам краща ваша думка. Подібно жебракові вона буде оббивати пороги і ображена повернеться до вас, ранимь ваше серце. Не засмучуйтеся, бо це неминуче».*

Соломон казав: *«Поставлю тебе на роздоріжжі і зроблю тебе мовчазним і нерухомим, і перед тобою підуть знаки подій. Так вгамуєш людську цікавість, так заглянеш в суджене в течії потоку, бо поверх людського мислення летить думка світу».*

Відчуття злоби до нас, або посили зла іншим може бути викоренено в нашому пристрасному світі лише добром. При уявних передачах потрібно запам'ятати деякі якості енергії. Насамперед, потрібно визнати і неминучість несподіванки отримання відповіді. Послав думку в простір, то будь готовий отримати на неї відповідь. Яке питання – така й відповідь. Будьмо спостережливими! Ми ще зупинимось на природі запитань-відповідей при вивченні пошуку нашої істинності духовних стягань.

*«Не зли других, і сам не гнівися
Ми гості в цьому світі тліну»*

*А, якщо, щось і не так, то ти змирися,
Будь розумнішим і посміхнися.
Холодною думай головою,
Адже у світі все закономірно
Зло випромінене тобою
До тебе повернеться неодмінно! ».*

Давайте розуміти, наскільки думки шкодять особистостям, викрадаючи енергію і обтяжуючи життєвий потенціал. Давайте розуміти і міць думки.

«Відомий гуру сидів у мовчанні, і обличчя його випромінювало устремління. Його запитали: «Чим зайнятий ум твій?»

Гуру відповідав: «Зараз буду храм».

-Де ж храм твій?

- Він за двадцять переходів звідси, і будівельники у великій нужді.

- Так навіть у бездіяльності ти будуєш? Гуру посміхнувся: «Невже дія тільки в пальцях і ступнях?»

Яка ж думка дохідлива? Старі люди кажуть - та, яка від душі. Таке просте визначення правильне. Саме, стан психічної енергії наближає, або віддаляє прийняття думки. Однак слід уявити собі, скільки неприйнятих думок залишається в просторі, а потім зібравши по шляху своїх побратимів і теж не прийнятих повертається до того хто посилав. Добре, якщо ми усвідомили глупоту думки і повернули назад чим скоріше, але й слід нейтралізувати її тривалу подорож позитивними справами, бо вони, бродячи в просторі, вразять не нас, то інших наших побратимів. Хто ми є після цього ?! Така, здавалося б, проста істина, і тим не менше залишається не зрозумілою і на цій підставі і не приймається в наше життя. Але і думка послана не завжди втілюється в словесні образи в одержувача. Але вона, тим не менш, впроваджується в думковий апарат і впливає на спосіб мислення адресата. Таке розуміння сприйняття думки має бути відзначено нами. Дотепер бралася до уваги лише думка, втілена словами, але саме глибокий її вплив поза словами залишався поза увагою.

Яке ж наповнення простору думками є не втіленим в слова?

Чи можна уявити, щоб люди думали тільки про вигоду? Звичайно можна - і шкідливі, безладні думки, насамперед, нам не потрібні. Можна звикати до думок затребуваних Душею, і така вправа буде першим приготуванням для стягання Духа. Явище звички до помислів добра не швидко досягаються, але зате вони ведуть до усвідомлення духовного. Без всяких повчань люди вміють оберігати предмет ними улюблений. Вони знайдуть оригінально, як заховати його. Вони докладуть старання не розбити і не скалічити улюблену річ. Існує така притча, що люди найкраще вміють зберігати камені і метали, менш рослини, ще менш тварин і всього менше людину. І в усьому цьому не зберіганні-оберегах задіяна людська думка. Біля яких предметів і подій вона найбільше обертається в нас? Звичайні люди хочуть бачити квіти і плоди, але пошуковики радіють першому паростку, бо це є пробудження життя. Благо даруємо за такі просвітлюючі думки! Щастя Вам!!!

Людина в пристрасті, в молінні своєму насамперед просить милості для себе, але мудрі відлюдники просять благодать для світу; в тому відмінність пристрасного від мудрого. Потрібно це покласти в основу всіх думок і створення молитви.

Чи не красиво і не корисно просити для себе. Лише грубе єство зі своїм умом вважає себе, як найважливішу особу. Але багато мудріше просити про світ, в якому самі для себе знайдемо краплю блага і миру. Так особливо тепер потрібно йти великим шляхом, тільки так можна знайти свою душу, свого Бога. Потрібно стверджувати, що усвідомлення духовних якостей становить найбільш нагальну поступ світу. Пізнання Духовного дає перевагу не тільки в майбутніх життях, але й тепер. Недарма кажуть, що будь яке бажання буде здійснене. Не думаємо, що це приховане, задумане припущення, приймаємо це як дійсність. Наше мислення настільки кристалізує відповідні сфери, що саме думка вже є в процесі реалізації. До такого усвідомленого життя не багато спрямовуються, але, на щастя, мудра меншість є носієм тієї творчої енергії на планеті, яка дозволяє дотримуватись певної рівноваги.

Можна стверджувати, що кожен найменший рух думки в ім'я майбутнього прориває шари напруги навколишнього середовища, насамперед спонукає до дії. Майбутнє в думці іноді є найвірнішим і цілющим

стимулом при прориві з потоку негативних енергій. Не слід думати про недосяжність майбутнього, бо воно твориться невинно - наступна хвилина вже є майбутнє. Інші скажуть, що їх не вчили, але ніхто не захоче вчитися, якщо навіть хоча б місяць часу для цього буде потрібно. Люди не хочуть знати про довгі терміни, бо не вміють мислити про благо, але навіть про матеріальні цілі в розумінні безмежності і при незліченності часу у Всесвіті. Звичайно, все це не вимірюємо земними строками, бо дочасні просторові енергії. Не ділимо життя, бо життя вічне. Але бажання наше буде виконано, бо багато думкових образів нами сформовані і вже складені в незмінних потоках руху енергій, тобто, знаємо, що процес реалізації уже почався. Поставимося до цих наших бажань з усією усвідомленістю, і не будемо поверхневі, або суто матеріальними, коли торкаємося суті Буття, суті Бога свідомо чи в стані суспільного страху.

Люди, навіть знаючі про тонкий світ, вважають, що можна відкласти пізнання природи думки і вдосконалення в думках до якогось певного часу. Вони помиляються, саме тут закладено напрямок мислення. Можна його розвивати, коли імпульс даний до пізнання через певні відчуття – про них ми частково тут писали. Досвід мислення утверджується земним мисленням, бо він нам знайомий. Коли свідомість ясна, вона несе вгору сама - знаходяться слова, здійснюються зустрічі з потрібними людьми, створюються умови для незвичайних пізнавальних ситуацій. Ніхто і ніщо не затримає в нижчих шарах утверджене усвідомлення, спрямоване до любові, щастя і доброти з першого його відчуття і тому не будемо відкладати утвердження думкового реального результату. Крім цього шляху немає коротшого зв'язку з Світом духовним. Це є стан молитви. Це є процес творіння молитви – взаємне спілкування нашого ества зі Всесвітом.

Енергія думки йде від кожного земного предмета, яка дає прекрасне уявлення про безмежність. Кожен має безліч зносин з абсолютно незнайомими людьми. Так само і його ім'я деś вимовляється. Не забудемо, що такі далекі торкання нерідко мають більше значення, ніж доторк з найближчими. Можна помітити, наскільки далекі оповіщення можуть відбиватися на всіх внутрішніх наших центрах - відчувається якесь занепокоєння, йде наповнення енергією тіла, яка проявляється в прискореному пульсі, прискореному серцебитті, припливом крові до обличчя (деколи говорять, що ні з того, ні з сього пашиєть вогнем обличчя, чи горять вуха) і т. д.

Але думка далека, незгармонізована може проявитися в дуже сильному впливі. Ніхто не зможе углядіти ці далекі і тоненькі ниточки енергії, не можна змагатися в швидкості з думкою, не можна втримати її в собі і не можна не допустити в нас думок інших, але витончена свідомість чує і таким чином ми зуміємо гідно їх зустріти, як гостей, чи бути готовим допомогти посилачу негативних думок. Тому і в цій книзі ми запрошуємо Вас – вчіться стяжати духовні енергії.

Так засоромимся посилати у Всесвіт мерзенні думки. Дійсно, зупинити думку важче, ніж породити її. Спершу умом виробляються прийнятні умови народження думки, потім йде процес її зміцнення і зосередження і лише після цього можна випробовувати себе на звільнення від думки. Останнє навіть фізіологічно не легко. Думка створює особливе енергетичне поле. Так звані нав'язливі думки є наслідком енергетичного спалаху, який не може бути врівноважений подальшими надходженнями. Думка встигла викристалізуватися, але подальше надходження енергії припиняється. Саме суть такої думки буде ще більше залучати такі сутності і сприяти їх ущільненню. Адже думка живильна. Саме таким шляхом утворюються так звані вороги, примари. Нав'язливі думки ущільнюють їх, і не можуть люди звільнитися від них, бо не вміють звільнитися, насамперед, від своїх думок.

Однак це ще більше енергії вимагає звільнення від думки. Тому звільнення від думки визнається досить істотним показником правильного поводження енергії між людьми і навколишнім середовищем, між людиною і космосом. Саме духовні стягання сприяють вмінню звільненню від негативних думок. Починаємо творити доброту, красоту ... і цим ми зможемо вийти з потоків негативних думок, і вийти з потоків реалізації негативних дій і ситуацій.

Показником стану наповненості себе енергією (космічної та фізіологічної) є відчуття стану свого здоров'я. Тобто, ми здорові, сповнені оптимізму для вирішення будь яких завдань, або тільки для певного рівня існування. Таке тлумачення вводимо не для образи будь кого, а для розуміння визначення такого стану і для можливості кожному визначити свій стан. Наприклад, якщо нам вранці лінки вставати з ліжка, відсутнє бажання займатися роботою, то це і є ознакою відсутності життєвої енергії. Усвідомлюємо це і починаємо з уявного стягання духовної енергії. Бо до середини дня ми явно відчуємо зниження життєвого

тону. З'явиться дратівливість і ми входимо в стан очікування кінця робочого часу, а ввечері прагнемо швидше влягтися на дивані біля телевізора. Все це і вказує на відсутність здоров'я. Ми вимагатимемо енергії. При відсутності енергії чи її слабості, то такі і хаотичні переривчасті, не зв'язуючі і слабкі думки.

Фізичну енергію ми можемо отримувати частково через продукти харчування. Духовну психічну енергію ми приймаємо від Космосу, але придбати її можемо покладаючись на свої позитивні якості і вміння її приймати. Хоча космічну божественну енергію нам посилає Всесвіт постійно і ми можемо тільки її приймати. Деякі способи наповнення себе енергією думками ми і розглядаємо в даній книзі.

При передачі думки на відстань помічається дуже показове явище. Думка надсилається на одній мові і може сприйматися на іншій. Хіба це не свідчить, що психічна енергія діє не тільки словесно-мозковими засобами, а й за допомогою енергії серця, душі. Деякі називають такі передачі, як посил певного ритмічного наповнення, інші порівнюють з сигналами радіохвиль.

Ми часто говоримо з Богом. Бог теж є різновид енергії і спілкування з ним, з людьми, з рослинами, з деревами відбувається при налаштуванні ритмів і готовності передавати і приймати. Для розуміння одностороннього процесу згадаємо принцип роботи радіоприймача. Ми шукаємо ту радіостанцію і шукаємо за допомогою тієї хвилі на якій відбувається мовлення. Обопільне мовлення і слухання спостерігається і при телефонному спілкуванні. Таке спілкування з Богом, з людьми ... існувало й існує зараз, і існує в майбутньому, бо не дарма ми уві сні, а деякі індивідууми (пророки) спілкуються і зараз, переходячи в майбутні реальності і споглядаючи, чуючи ті події які відбуваються в майбутньому. Аналогічні переміщення відбуваються і в минулі реальності. Перехід здійснюють душі, духовні енергії і за допомогою нашого ума ми можемо згадати уривки теми спілкування вві сні. Ми тепер знаємо, що духовна енергія наповнює весь Всесвіт і нею наповнене наше ество, чи, сказати більш приземлено - і тіло, як трошки інший вид енергії, або її різновиди в певній сукупності. Тому ми постійно стверджуємо, що Бог поруч, Бог в нас, бо й енергія спілкування наповнює наше тіло через спілкування душею. Тіло з його відчуттями є як би антеною душі. Але найтоншим уловлювачем відчуттів в людині є наші думки, вони вже є першими будівничими від отриманих відчуттів в побудові самої думки, слів і дій.

Щедрість Космосу позначається у всіх явищах, які людському уму важко охопити. Розглянемо трохи глибше. Серед сокровенного особливо залишається невідомим - кому принесло найбільшу користь послання любові, щастя, добра? Ніхто не знає, кому допомогло наше послання. Можна припустити, що думка послання досягає певної особи, але це буде лише припущенням. Думка, може бути, дуже допомогла комусь там невідомому. Така думка буде посланцем любові і доброти, і людина врятована не знатиме свого рятівника, і вдячність його направляється Всевишньому. Коли він хоче висловити свою захоплену вдячність, він подивиться вгору. Безіменні думки отримують і сокровенну вдячність. Кожне послання у прийнятті отримує і кращу подяку. Не нам судити, де пролунає пісня вдячності, бо найпрекрасніша пісня подяки звучить в хвилину радості. Але в такому стані радості кимось була послана думка і теж в стані радості.

У кожному негативі є позитив. Не критикуємо те, що відбулося, а слід углядіти можливі позитивні моменти. У всякому предметі, діянні, відчутті поряд з частинами досконалими знайдуться крупіці хаотичні. Можна з кожного виду такої енергії викликати до прояву дії вчинені, або хаотичні частиночки позитиву проявлені в піднесеності духу.

Крім молитовних викликань, кожна людина своєю духовною енергією здійснює постійні викликання станом посилу і прийому позитивних енергій. Коли ми думаємо про незручність об'єкта, який ми споглядаємо, свої дії чи інших, то вони стають дійсно незручними. Коли ж ми мислимо про прекрасне в предметі, то проявлені частинки його починають діяти. Необізнані люди приписують таке явище самонавіюванням, але знаючі природу речей розуміють це як дію думки в благому налаштуванні Духу, як результат руху енергій. Звичайно, вони проявляються в різному вигляді, якості та кількості, але завжди можна помітити, що предмет ніби оживає від людської думки. Дуже допомагає помічати таку зміну те, коли ми самі в стані подяки і благоді. Варто людині усвідомити цю природну силу, як вона може благотворно застосовувати її у всіх випадках життя.

Дуже багато говорять про проблеми, перешкоди і дуже мало налаштовують їх прояви собі во благо. Розуміння природи проблем, перешкод дає як би запал в роботі, запал у пошуках шляхів їх розв'язання. Перешкоди обійти легше, але коли людина обходить ці не випадкові перешкоди, коли вона їх не долає, не приложує труда, то вона шкодить цим собі. Але як тільки показується перешкода, люди починають думати у своїх відчуттях-тяжкостях, забуваючи, яка перевага склалася для них, бо проблема, перешкода є не

випадковими на нашому життєвому шляху. Люди воліють, щоб усе робилося як зазвичай, старими заходами.

«Одного разу один цар вирішив перевірити своїх підданих. Він вирішив подивитися на що здібні його піддані і зрозуміти – хто є хто. Для цього він звелів притягнути великий тяжкий камінь і покласти його посеред дороги. Сам цар переодягнувся у звичайний одяг і почав спостерігати, як люди будуть поводитися. Жителі їздять по дорозі, бачать – лежить камінь, але замість того, щоб прибрати його, то вони роблять спроби об'їжджати його. Водночас ображають царя словами за його недбалість. Але цар продовжує в стороні спостерігати за цим усім і лише слухає, як його піддані лають його.

В кінці кінців їхала одна повозка, запряжена волами, і на ній сиділа якась бідна людина. Їде вона, дивиться – посеред дороги лежить великий важкий камінь, явна перешкода для руху, і не тільки для неї, а і для всіх. Розпрягла тоді вона своїх биків, обв'язала камінь і з великими труднощами відтягнула його з дороги. На його здивування, під каменем децю лежало. Це була сумка із золотом, а в ній записка: «Це нагорода тому, хто долає перешкоди».

Лише деякі воліють несподівані дії і такі ж наслідки. Люди щасливі, коли щось зробилося, як у самих звичайних людей, але ми, пошуковці, хочемо великих успіхів і для всіх. Саме такі поступи народжують в нас відчуття щастя і відчуття бажання побажати щастя всім. Вчимося зважувати істинну шкоду і помічність цієї ситуації. А тому Сушому важко посилати людям енергію удачі, коли вони уникають особливих шляхів, тобто не готові до прийняття. Якщо зрозумієте, що перешкода є нова можливість для реалізації кращого результату, то цим входимо в смугу успішності.

Невдача нами визнається в упередженості діяннями темних сил - це не так, це підказка для пошуку кращого варіанту, який бачить наша душа, але ум ще не бачить і ця підказка йому і лише вони придатні для духовного зростання і зростання матеріального.

До слова сказати, знайте, що всі прояви негативних енергій на наше мирське розуміння, слід сприймати тільки як підказки. Але не тільки сприймати, але й вишуковувати причини і діяти відповідно. Як відходи удобрюють землю, так тьма гниє для квітів світла.

Блаженство пошуковця, або його проявлені муки, так звана спрямована напруженість полягає в пошуку істини? Зазвичай, читаючи ці рядки у нас створюється враження, що пошуковик весь в муках, але якщо запитаете його - чи хоче він звільнитися від таких мук, кожен відповість негативно. У глибині свідомості пошуковик-мислитель (сім разів подумай і один розкажи, або зроби все, що спрощує вирішення?) відчуває велике блаженство, бо процес пошуку вже є вищий стан насолоди від можливості будувати своє життя в радості.

Шлях до пошуку полягає в мисленні і творчій праці. Бо умілий пошук бере частиночки енергії своєї і у Всесвіті, але й створює її величезну кількість, розвиваючись і збагачуючись. Шукання першопричини властиві кожній мислячій людині. Одні наближаються більш витончено, інші більш грубо, але все ж не оминають шляху істинних пошуків. Одні збираються досліджувати піднесені цінності без вивчення найближчих причин, бо вони не задаються питанням, що людині слід насамперед розбиратися і серед повсякденних явищ. Хто зуміє углядіти причини і серед повсякденних явищ, той може заглянути і вище.

Пізнання причини щоденних пригод витончує мислення і навчить всеосяжно підходити до вирішення життєвих завдань. Повчально бачити, як ряд проблем розвалюються від одного вигуку, погляду, або поради знаючого на ті чи інші факти або ситуації, на які присутні не звертали уваги і які, можливо, й були первісною причиною появи проблем.

У той час, коли людина, яка занурилася в життєві проблеми, не бачить їх кінця і не бачить їх після вирішення, не бачить в них сенсу, перенапружуючись, забирає, крім своєї енергії і енергію у Всесвіті, не маючи радості життя і іноді проклинаючи себе, батьків і Духа за нестерпність ноші створеної самим собою - а чи потребував він її взагалі? Ось у чому питання. Тому безглуздо говорити про муки пошуковця, або творця. Вони не мучаться, а радіють.

Втім, деякі люди так своєрідно розуміють стан радості. Для деяких радість буде бездумною і як би нічого неробленням. Але згадаємо, чи часто ми визнаємо лише наслідки і не бажаємо думати про причини. Мало того, ми гніваємося, коли нам вказують можливі причини. Ми не допускаємо, що знайдена сказана

причина могла бути породженою саме внаслідок цього. Ось у чому парадокс. Так само говорять і ті, хто не встиг розвинути уяву і тим не розширили сприйняття. Такі люди можуть лихословити справжні причини і, дратуючись, лише породжувати зло.

Слід, по можливості, оминати всі спонукання, що можуть посилити зло, яке і без того густо росте в людській сутності. Кожен з праведників во благо миру бачив і зазнавав багато труднощів і гонінь. Звідки ж такі непомірні тягарі, якщо такі праведники прагнули до добра і миру? Ми ж знаємо, що будь яке позитивне устремління і навіть думка вже викликає лють пристрасного суспільства, але кожен подвижник світу скаже, що його спроби до світу і доброти одухотворяють його щохвилини і залишаються найкращими спогадами. Вони не тільки залишаються у Всесвіті, а й у миру - в літописах народу і в житті століть. Тому багато виявлених причини слід дбайливо зберігати, як нагадування і по можливості вказати на шляхи вирішення проблеми в можливих сприйняттях, тобто, в таких межах, де вони не породять недовіри і наруги.

Так не легко іноді зрозуміти, що гадана мала причина може бути джерелом великих лих. Тому слід вміло усвідомлювати, що і малий струмочок перетворюється десь в потужний потік.

Всі ми знаємо людей, оточених достатком, але якби вони знали, чого позбавив їх достаток? Люди хочуть виконати всі ходячі звички, забуваючи, що створений уклад життя єства послаблює також енергію духу, роблячи перешкоди і для нього. Душа через пасивність ума і його задоволеність заспокоюється, бо їй не притаманна така категорія, як боротьба. Вона може підказувати людям кращі варіанти в житті своїм устремлінням і якщо наш ум готовий їх сприймати, то починаються творчі пошуки. Явище недосконалості обумовлено не життєво смисловими устремліннями чи умовами, які не можуть зіставити бажання з життям.

Тимчасовість умов не означає недосконалість. І тимчасовість устремління не означає, що устремління повториться в тому ж напрямку. Коли людина усвідомлює явище тимчасовості в собі, тоді вона легко прийме суть духовного сходження. Відчуття сходження осяє дух розумінням досяжності.

Самовдосконалення є шлях до пізнання. Самонасолонення є зупинка в розвитку. Постановка мети у досягненні мети в пошуках істини, любові, Бога неприйнятна, бо мета є константа і рух до константи є підсумкова зупинка в духовному зростанні. Можна будувати життя так, що кожен день буде кінцем, але можна так пізнавати життя, що кожна година буде початком. Так на очах можна перебудовувати наше земне існування. Тільки цим шляхом питання майбутнього і усвідомлення про духовні стягання зробляться відчутними. Потрібно зрозуміти смисл в перебудові способу життя в міру прояви в нових відчуттях, які відкриваються.

Бачите скільки всього різноманітного написано в цих абзацах і над їх творенням працювала наша думка, а тепер і Ваша. Тож вчимося усвідомленому спостереженню за думками, як уже вміємо пильнувати думку, чи реалізовувати частину цих думок в дії. Так пильністю ми стисимо плінність думок і водночас матимемо спокійну мить у їх усвідомленні і пізнанні.

Можна помічати наскільки космічні струми посилюють реакцію різних органів тіла. Можна бачити як би коливання слуху, зору, змучення сонячного сплетіння, напругу, зв'язок і яскраво виражене запалення деяких центрів. Так наші відчуття відповідають космічним потокам енергій. Так, стійкість потрібна у прийнятті таких енергій і зуміти знайти їх у собі. Ще раз підбадьоримо всіх, хто засмучується при першій тривозі з досвідом відчуттів при зіткненні з енергіями Духа! В таких випадках не збуджуємо думки, а направляємо їх по шляху пізнання.

Давайте згадаємо, скільки умов вплинуло і перешкоджало в утвердженні досвіду. Оточуючі люди, предмети і події, просторові струми і стан здоров'я, нарешті, думки, одержувані здалеку, все може або підвищувати, або знижувати наслідки утвердження довіри до побаченого шляху. Багато спроб було припинено з самого початку, бо безглузде зауваження чи ворожа думка паралізувала психічну енергію в просуванні, але рідко людина може зупинитися, побачивши шлях до пізнання Істини.

Звичайно, сумно, якщо людина від першої невдачі впадає у відчай. Цим вона лише доводить, що її психічна енергія знаходиться в повній розбалансованості. Цьому є підтвердження в хаотичності думок і всі її зусилля відійти від невдач, навіть не зупиняючи самої думки для бачення причин невдач, для пошуку можливої підказки в цій невдачі. Тоді випробувачу слід здраво помислити, як утворити психічну енергію. Адже крім дослідів нехай кожен початківець дослідник випробує самого себе в різних обставинах. Тільки

всілякі випробування можуть довести, які саме властивості переважають на його рівні духовного розвитку і розвиває їх - решта додається.

Думки, як хвилі в океані, як хмари в небі - з'явилися і зникли; знову з'явилися в новій формі-конфігурації і плывуть далі. Цим хмарам дозволено рухатися. Ці хмари не господарі; вони не можуть пригнічувати все наше єство. Ми допускаємо їх, і це прекрасно. Іноді прекрасним здається те, що небо заповнене хмарами; рух хмар прекрасний. Якщо небо залишається саме по собі, то хмарам можна дозволити рухатися. Проблема виникає лише тоді, коли небо саме по собі закрите і як би відсутнє чи забуте і спостерігаються тільки хмари. Тоді все стає потворним, якимось неприйнятним, тому що свобода проявлення втрачена. Ми в суєті – наші очі бігають за хмарами в пошуках безмежного неба. Така сама біганина в кожному. Будучи на роботі, ми думаємо про житло; перебуваючи вдома, ми знаходимося своїми думками на роботі. І це ненормально. Тоді і наш ум блукає, не намагаємося зупинити його. Коли ум блукає в думках, то не намагаємося зупинити його, не намагаємося привести його в якусь точку чи зосередження на чомусь конкретному - бо з'являються нові думки, нові рішення, які все ж прив'язані до первинних. Дозволяємо їм блукати, але не звертаємо на ці блукання занадто багато уваги, - тому, що будучи за чи проти, ми залишаємося прив'язаними до цих блукань. Краще усвідомлюємо небо, як щось необ'ємне. Навіть маленький позитив в цьому ж середовищі перебування в даний момент може розростися в небо.

Поширення думки саме по собі ні добре ні погано, але деколи воно може бути руйнівним, тому що дуже часто виходить з того, що не вкорінене в усвідомленості суспільства, а деколи ці думки досягають великої віддалі і є помічними і благоприємними.

Наступним кроком людської еволюції є вихід за межі думки. Зараз це наше невідкладне завдання. Це не означає, що більше не треба думати, це значить - не бути повністю ототожненим з думкою, не бути захопленим нею. Ми всі маємо покликання і можливість для роздумів і пошуку шляхів істинних до пізнання можливостей попрацювати во благо іншим.

Вчимося приймати і не терзаємо себе особливістю своєї енергії, своїм сприйняттям, своїм розумінням. Багато існує образів, методів, що допомагають зосередженню. Але ніхто не пропонує уявити думки, блукаючої по лабіринту, або блукаючої чи заблудшої деінде, тільки не біля предмету пізнання чи відмови від пізнання невдач, або розуміння самої суті блукання. Чи не докладаємо ми деколи сум'яття і нервозності до напруги простору в метушливості своїй, коли починаємо передчувати дії своїм єством, проігнорували мимовільні думки. Прямота і простота є найбільш вдалою дорогою. Бажаємо всім щастя!

Природа має таке ж приблизно існування. Різні поліпшення викликають кращі форми. Вищі умови дають людині кращі можливості. Безмежні ці можливості. Чим вище, тим витонченішими; чим яскравіше розуміння Всесвіту, тим яскравіші досягнення.

Слід тільки уявити собі, як швидко квітуча рослинність змінюється мертвими пісками. Не безгосподарністю, але самогубством слід назвати це змертвіння кори земної. Піски, льоди, зсуви, тайфуни, пожежі, війни не є предвісниками блискучого майбутнього, а навпаки, є предвісниками більшого лиха. Готуймося. Адже неможливо прискорити лікування природи, навіть якби люди звернулися до здорового мислення; потрібні десятки років, щоб оздоровити руйнування кори планети. Не може народжуватися здорове покоління, якщо в основі життя покладено зло. Але для таких особливо благих заходів необхідна людська співпраця. І цими Знаннями людині вказується шлях сходження. Правильно визнати, що пограбування природи окремими особами, окремими корпораціями є марнуванням скарбів людства. Слід іноді подумати, наскільки плодоносність планети зменшується, незважаючи на всі штучні заходи іноді прийняті владою. Можна посадити гай дерев і в той же час отруїти і знищити цілі ліси.

Технічна влада людини над Природою веде до краху її духовності. Починає страждати душа, з'являються, як наслідок, хвороби тіла (так звані епідемії), недостача води чи продуктів харчування, тобто, єство починає входити в хворобливий стан. Але пам'ятаємо, що в Природі все взаємозв'язане. Це проявлене знищення Природи напругу свідчить про деградацію Душі людства. Виробництво негідних предметів є злочин проти людства (премікси, гербіциди, антибіотики ...). До такого становища напругу приводить занепад нашої духовності.

Хто не мислить про Природу, той не знає притулку Духові. Інакше люди стають як усі, з тими ж умовними радощами і печальми свого існування. Інші в очікуванні кінця світу, своєю людською підсвідомістю отримують нескінченні явища кари і дивуються цьому лиху. Ставши в таку течію космічного

поток, чи не доцільніше зрозуміти, що нескінченні кари мають свої протилежності, бо безмежність буде кожному сходинки сходження вгору. Така дія Сущого, таке його покликання. Такого напрямку в своїй діяльності свідомо дотримується людина, чи неусвідомлено підштовхується думкою і такими словами, як ці.

У чому ж головний смисл в посиленнях думки? Для пошуку смислу життя, для прийняття щастя в творінні благості в добрих справах, заради яких думка посилюється в людські тіла. Все ж основа посилю в насиченні навколишнього середовища, в зміцненні самого простору добротою. І цю насиченість ми відчуваємо у візуальних спогляданнях і відчуженнях позитивних змін. Таке насичення простору думками є великим позитивом у захисті здоров'я планети. Таким чином можна привчатися багато разів щодня посилювати добрі думки як просторові енергії. Думки можуть стосуватися як окремих осіб, так і бути безособовими.

Прояви доброти, як і любові, є велика енергетична міць, яка не губиться в просторі. Ці слова знову просять повторити суть таких посилю - це процес стягання духу нашої планети кожним окремо. Можна починати з коротких духовних поглиблень для розуміння їх суті. Не треба думати, що такі зосередження не корисні. Саме таким неперервним шляхом можна спостерігати багато позитивного. У пристрасті своїй деякі нерідко нарікають, що їхні труди пропадають без користі, але де ті ваги, які вимірюють духовні стягання? Легше простим оком побачити зростання трави, ніж відстежити накопичення духовні, чи вислідкувати шляхи наших думок.

Давайте вчитися розмовляти з речами думково, а іноді і в слух. Слова є кораблі думки і озвучування посилюють енергію ритмом і тембром звучання, проявляючи своє добролюб'є і благоприхильність, особливо до живих істот. Так, поки ми не навчимося поводженню думкою з об'єктами споглядання, нам не проявиться діяння енергій. Вважайте щастям, що й у земному перебуванні можна привчати себе до істинного поводження з навколишнім середовищем і ми будемо прийняті ним з усією прихильністю - ми це відчуємо.

Що ж це за такий наш стан ества в добролюб'є? Слід зрозуміти, що він не тільки містить в собі здійснення добрих справ, але також і вміння захоплюватися добротою. Остання умова зазвичай не приймається і залишається незрозумілою, її потрібно розвивати, прищеплювати і виховувати в людях. Тільки захоплення добротою приносить теплоту в серця. Однак і ця теплота проявляється через усвідомлено донесену думку до наших духовних глибин чи прийняттям нашим умом.

Прояви добролюб'я відкривають безліч подробиць добра, і приємно зворушливих по суті своїй. Так поряд з добролюб'єм пізнається суть зла - ось таким способом ми можемо відторгати, відмовлятися безвитратно від цих негативних енергій. Так можна минути багато корисних зіставлень, які можуть наповнити серце і душу. Однак наповнення енергією добролюб'я спасає нас від нанесення образ словом і ділом. Можливо, ми спостерігали, що коли ми зайняті творчою роботою, творимо добрі справи, то у нас чогось не виникає негативних думок. Бо позитивна енергія ества не допускає проникнення негативу з якого могли б народжуватися негативні думки. Однак, колими весь в гніві і злості ..., то усвідомлений ум і духовна доброта заспокоюють цей шторм негативних думок. Перевіряємо. На основі такого досвіду укріплюємося в досвіді, в знаннях, що доброта, як і інші духовні якості є фундаментом життя на планеті. Воно є твердою підставою для сходження у пізнання, і як прекрасно вміти радіти доброті людській. Вмійте бути добрими! Добролюб'є є відмінність успішної людини! Запам'ятаймо це! Навіть при самих найменших відчуженнях приємності, задоволення устремляємось в народженні подяки в думці за ці прекрасні відчуження.

Якість доброти проявляється у великому насиченні дії справедливості і совістю (з правдою життя і зі звісткою благою). Як вишукано вміти розрізняти енергії Доброти? Скажімо - добро-діяння має райдужну ауру. Хіба чеснота не є з набору взаємопов'язаних якостей? В давнину люди розуміли, що доброчесність не є просто добре діяння. Вони знали, що лише спонукання буде затвердженням чесноти, що лише відчуження будуть ознакою прийняття, що тільки прийняття дають підстави в набутті досвіду.

Ніякі зовнішні діяння не можуть свідчити про мотиви, а вони в нашому житті присутні в очікуваному користюлюбстві, бо думка, слово і діло базуються на передаванні дарунка, як певної якості з того ж набору у стані благо-дарування. Давайте починаємо підходити до пізнання всіх позитивних якостей таким способом - чи то любові, чи то щастя, чи то радості, чи то краси, чи то здоров'я, чи то процесу творчої дії в

стані споглядання, відчуттів і прийняття. Вийшло, то відразу ж дякуємо Сущому і як ментально до нас і в нас з'являється нова енергія життя. Радійте і радуйте інших своїми відчуттями і своїм умінням жити.

Можна зрозуміти умом своїм, що і наші відчуття очищаються для посилу і прийняття на визнанні життя всього сущого, в чому ми беремо участь. Просимо! Вчіться щоб кожна дія супроводжувалося доброзичливістю. Навіть звичайна домашня робота нехай буде благим наслідком, якщо вона виробляється з добрими думками. Навіть дуже прекрасний день, якщо ми утрималися від роздратування і недобрих помислів. Такі пам'ятні хвилини, дні, роки стверджують ритміку духовного і мирського руху в житті. Зрозуміймо, що такі події в нашому житті пробуджують припливи любові і приносять як би очищення душі і тіла, наповнюючи нас легкістю. І ми радіємо кожному прояву такої радості, то всіх запрошуємо взяти участь і прийняти повноту відчуттів. Щасливої дороги!

*«Хлопчик був голодним і босим,
Давно не їв, крутилась голова.
У двері постукавши, води він попросив,
Але жінка виносить ...склянку молока!
І та склянка - дала сили знову жити!
Повірів він - є в світі **доброта**!
Минуло багато років ... він лікарем став.
Вперед його життя потихеньку йшло.
Він на обході побачив жінку,
Ту, що дала колись склянку молока!
Вона була хвора, причому серйозно!
Їй терміново операція потрібна!
Він життя їй врятував, всі сили приклавши,
Живе і перемагає **доброта**! ...
Квитанцію до оплати принесли,
Все життя платити! - подумала тоді,
І взявши листок, не повірила очам!
Від радості заплакала вона!
Оплачено рахунок!
Він поруч написав: «Оплачено склянкою молока». Благо даруємо авторів такого вірша!*

Не слід мріяти, що люди вже усвідомили цінність думки. Не втомлюємося аргументовано твердити про могутність і значення думки, молитви, і ви будете звинувачені в неприпустимому нововведенні, будете звинувачені в потрясінні основ суспільних.

Чим можуть доводити, що турбота про думку, що молитва має міць зупинити прибуткову війну є небезпечною для держави? Бо ми побачили прихований антилюдяний бізнес керівництва країни.

Між тим, ми вже як би посилаємо звинувачення тим, що вносимо в простір щось небезпечно - посили любові, миру та злагоди.

Але в який звіриний стан може впасти людина, щоб вважати згадку про могутність енергії думки чимось неприпустимим в людському побуті!

Коли небудь людство зрозуміє значення думок, хоча б заради свого серця і душі. Нехай воно помислить про отруту негативних посилів своїх і близьких наших. Пора звернути увагу на кількість хвороб від думок, бо хвороби, природньо, показують негатив нашого існування. Розглядаючи хвороби, слід вивчати духовне і фізичне в їх взаємозв'язку. Також і середовище має свій сильний вплив, бо групова енергія робить сильний вплив на сприйнятливий організм, що має ті чи інші вади душі. Не зле буде при кожній хворобі поміняти напрям думок, налаштувавшись на хороше. Не треба нічого особливого, як приступити до сердечної молитви, яка створює енергетичний зв'язок з Сущим. При накладенні рук на хворе місце не слід думати про хворобу, але лише вступити в думковий діалог - шукаючи відповіді на причини появи захворювання.

У житті краще відторгати негатив відданістю заявлену нами Божественним якостям і слідувати їхньому виконанню протягом життя. Слід іноді запитати кожному себе, а ми себе – чи все із Знань, які нам

відкрилися вже докладено в життя? Запам'ятаймо це запитання, бо ці рядки вже є дія, тобто, як би клятва самому собі. І приймемо ці рядки за благо в спокої і пізнанні!

У наших руках сьогоднішнє і майбутнє, тому що не позбувшись нетерпимості в собі, не можемо скласти майбутнє. Неможливо просувати дух, не складаючи вдосконалення, не розвиваючи його. Ми можемо багато читати, але мало застосовувати у своєму житті. Для прикладу, подивіться, поміркуйте у бдінні: скільки думок у нас народжується протягом години, або дня і скільки ми з них застосували в житті. Цим і буде дана відповідь на шолуху більшості наших суєтливих думок.

Так можна зайняти ум читачів, але слід залучити їх, пробуджуючи для руху вперед. Знаючи не забороняє думати про різне, читати різні книги. Кожен, хто боїться приймати приходячі думки, хто боїться читати буде обмежувати, утримувати себе від можливості пошуку доброти, у її творінні в будь якому вигляді. Ця щедрість, цей поклик духу до пошуку необхідний. Той, хто не хоче навіть вислухати, вже побоюється чогось (страшно). Така відкритість Духа вимагає широких воріт та якнайшвидших крил для вільного польоту, бо свобода не має страху. Книжку можна відкласти, але не кожну думку можна вгамувати. Тому і вчимося цьому тепер. Подумаймо, що і як наше єство може рухати, навіть морські і космічні кораблі, а чи вміємо ми рухати думкою чи рухатися за нею в дослідженнях і пізнаннях.

Істинно, новий будинок потребує нових придатних речей, але знайти їх здається неможливим. Оновлення форм може дати несподіваний потік думок. Значить, мислення людське може попрямувати на пошуки нових рішень, які урівноважать наші бажання з нашими можливостями в межах розумного і необхідного результату. Ось так ми придбаємо мудрість.

Кожна людина мимоволі поширює випромінювання своїх устремлінь, але потрібно навчитися знайти мудрий рівень своїх потреб. Простота є пізнання шляхів до багатства.

Розкіш є початком тління й деградації. Не може довго тривати життя, повне гнилих думок, слів, устремлінь і дій. Усяке бузувірство не є рішення правильне. Не слід насильно переконувати і закликати до простоти в житті. Воно присутнє в нас разом з відчуттям гармонії. Але для нової побудови обставин потрібно усвідомити, чи не змінимо ми цим наш смисл життя, чи не ці форми заведуть нас в переосмислення нашої суті, чи не змінять вони наші духовні орієнтири? Задавши собі таке питання про сенс життя - і ми отримаємо найбезнадійніші відповіді на ці наші матеріальні мрії. І вони збуваються! А як? Читаємо і знайдемо підказку. Саме життя так чи інакше, як і чим визначить нам вірний напрямок устремління? Удачі!

Думки, думки... Звідки вони беруться?, а з відчуттів наших і проявів божественного в оточуючому. Ми відчули зміни на краще - на гірше і ум зароджує думку – що це таке? – і наш ум починає давати пояснення цим відчуттям. Добре, коли ум є на службі у душі, тоді зароджуються мудрі думки, тоді і мудрі слова знаходяться, тоді і поступки наші благосні. Друге джерело народження думок є бажання, а бажання наші викликані чим, для чого і яка їх суть? Суспільну суть бажань, думок, слів, дій, проблем ми розглянемо пізніше. Тільки сердечна совість, інтуїція, підсвідомі знання держать нас насторожі (бді!), робить нас спостережливими, а ми робимо те, що прийнятно для нашої душі усвідомлено для нашого блага.

*Ніч пройшла непомітно і тихо,
Сновила у півсон усі лиха.
Не пустила зірки до світання,
Прошептала комусь дорікання...
А у серці моїм світять дивно
Людські теплі зірки – чийсь вікна.
І зі мною крізь сон розмовляють,
Щастя, горе чуже сповідають.
Подивлюсь на ті вікна й гадаю:
І до нас, може, хтось заглядає?... Руслана Гарбар.*

Ми говорили, що все починається з думки, але де ж береться думка? – з наших тілесних відчуттів, з нашої поінформованості, з нашого життєвого досвіду, інтуїції і сердечних (душевних і духовних) відчуттів,

що саме так ми поступаємо, як підказує нам наше серце, чи не туди прямуємо, чи те ми будемо говорити, чути, чи не так... в цьому ланцюжку буття. Такий шлях народження думки.

В людини, яка усвідомлено прийняла божественні якості в своє життя, зазвичай немає розбіжностей між думкою і словом. Так, і думки народжуються у неї від відчуттів, від розуміння істинних знань і особистого досвіду правдивості, від розуміння вічних якостей краси, доброти, милосердя, любові.

Думка є таким же носієм енергії, як слово і як дія. Думка належить уму, що родилася в результаті аналізу, оцінки, попиту і пропозиції тіла, суспільних обставин, але розуміння ситуації це не його парафія, це справа серця, совісті, душі. Слово і дія є продуктом думки і совісті, це є взаємопоєднаний процес, який ми називаємо життям. Можливо це різні співвідношення, або переважання одного з них. Бажання наші народжує оціночний, аналізуючий, бачачий ум, або наші відчуття. Це вже рух енергії і не відомо де і коли вона закінчить свій путь. Отакий механізм несвідомого формування середовища для майбутнього тіла нашої душі в наступних життях.

На жаль, мільйони років земного існування недостатні, щоб людина розкріпачила своє мислення. Результатом такого незнання приховані у викопних предметах попередніх цивілізацій. Мистецтво мислення відкидається, і ніде про нього не зазначено в школах на даний час. Про існування такого навчального предмету і такого методу відомо із життя Стародавньої Греції. На таке розуміння усвідомленості думки накладено табу релігійними традиціями, школами і в цілому суспільством. Слід звільнити пізнання істинного покликання людства в планетарному світі і це є передумовою у створенні старого-нового Миру і злагодженості всіх процесів матінки Природи. Успіхів в цьому Вам !!! Відчуйте себе учасником цього процесу!

Коли ми почнемо пильніше вислідковувати свої думки, то ми отримаємо найбезнадійніші відповіді на ці наші матеріальні чи духовні запити. Хоча вони збуваються! А як? Читаємо і знайдемо підказку. Саме життя так чи інакше, як і чим визначить нам вірний напрямок устремління? Удачі! Чим же досягти удачі? Запам'ятаймо - радістю. Не зневірою, а тільки радістю. Знайте, що мрії творять віруючих, а ті, які повірили - творять !!!

На підставі психічного стану ества (душевних відчуттів і реакції ума на інформацію від органів сприйняття тіла з бажаннями біологічного виживання і бажаннями-потребами його соціального розуміння життя) збуджується енергія руху думки.

Тут потрібно дещо усвідомити, дещо важливе. Неможливо прийняти всі ці знання тільки для того щоб зцілити свою Душу, отримати доступ до енергій Вселенського Розуму, наблизитися до шляхів Істини, пізнати Життя. Це занадто дрібно. Ми самі по собі дрібні. Якщо ми робимо щось, тільки щоб допомогти самим собі, це ніколи не спрацює. Нам не вдасться по-справжньому вкластися в щось, якщо це тільки для нас одного. Для цього необхідно відчути велике устремління в передачі зрозумілих основ знань про духовний світ іншими. Тоді через нас починають рухатися позитивні очищаючі, лікувальні енергії для Душі і Тіла. Такий відчутний рух думок в нас дозволяє нам ментально змінюватися в кращий бік - змінюється сприйняття і відчуття навколишнього середовища і змінюємося і ми самі.

Це основа цих знань - прийняти для інших, відкинувши гасло - жити як інші. Таким чином ми будемо повноцінно виконувати свою місію в круговороті енергій Природи.

Думковий супровід будь яких наших справ створює відчуття руху енергій і таке усвідомлення розвиває, або, краще сказати, веде через такий досвід до пізнання. Реакція виходить з думок, відгук виходить з розуміння. Реакція від бажання швидко знайти відповідь, відповідь від душі, як відгук відлуння, то тут присутній термін послання і термін повернення. Хоча відповідь від душі, або, як то кажуть від Бога, може йти довго, але ця відповідь завжди справедлива. Реакція приходить з минулого; відгук - завжди в сьогоденні. Але зазвичай ми реагуємо - у нас всередині все вже заготовлено. Хтось щось робить, і ми реагуємо, немов би у нас натиснули на кнопку. Іноді люди живуть механічними життями, як роботи влізаючи в будь які колотнечі.

Хтось нас ображає і ми приходимо в гнів, але зауважте, що це траплялося й раніше, а ми все ж

повторюємося в своєму гніві, як автомат. А ситуації можуть бути схожі чи не схожі, але реакція та ж. Чому так відбувається? Ми злякалися вірогідності відсутності відповіді в нашому умі. Зупиняємося і усвідомлюємо ситуацію - можливо і відповіді не слід шукати, а можливо для цього необхідний термін, щоб відповідь прийшла від загальної реальності. Бо ситуація занепокоїла нас, а інших вона не зачіпає. Ось так і такі думки налаштовують на правильне прийняття рішення.

Давайте розглянемо природу того, чому наша реакція проявляється точно так само як завжди. Це майже перетворилося в механічну дію: хтось ніби натискає кнопку і ми приходимо в гнів. Немає ні миті очікування, жодної миті, щоб подивитися на ситуацію - бо ситуація може бути іншою, яка не контролюється, яка не передбачувана, яка не вірогідна. Так невідомий результат приводить нас в страх і ми несвідомо реагуємо. Наприклад, людина, яка нас ображає, може бути права. Може бути, вона просто висловила нам істину правди, і саме тому ми відчуваємо себе ображеним на підставі умовисновків суспільної моралі. У більшості випадків так воно і є, бо ті слова, що викликають реакцію зажадають втручання істинного - душі, бо це реакція нашого еґо на слова нашої ж душі. Вони з'явилися в нашому житті для усвідомлення способу подальшого розвитку і дій нашого цілісного еґства. Клубок думок заворушився...

Однак, об'єкт нашого подразнення може бути абсолютно не правий, може бути, що це просто погана людина, переповнена негативною енергією і вона її розкидає наліво й направо. Але у нас є можливість зазирнути в цю людину - якщо вона має рацію, то нам слід їй подякувати, тому що вона щось нам відкривала. Вона проявила неусвідомлено до нас співчуття, вона проявила себе як єдність, принісши нашому уму істину від Вселенської Душі для нашої Душі. Може бути, вона ранить, але це не її вина.

«Стояв жебрак біля дороги і в цей час зі скаженою швидкістю проїжджав вершник, який нагайкою раз і вдруге оперезав йому обличчя і спину. Жебрак вголос побажав йому щастя. За цим спостерігав проходящий і спитав жебрака: «Що ти такий смиренний і набожний, що побажав йому ще й щастя?» На що той відповів, - що ти не бачиш, який він нещасний?, бо якби був щасливий, то не вдарив би мене».

Або, може бути, вона просто глупа, нерозумна особистість. Нічого не знаючи про нас, вона просто виплеснула наявний в неї негатив, то тоді немає потреби в гніві. Вона просто ще не вміє усвідомлювати свій негатив і розкидає його. І якщо ми усвідомлені цього, то ми не приймемо її гнів і будемо спокійні. Нічого турбуватися про те, що абсолютно є зрозумілим. Якщо тільки в цьому немає ні найменшої частки істини, то нас це не має дратувати. Але іноді наше еґо може прийняти цей негатив і ми починаємо реагувати і реакція завжди буде негативною в своєму результаті. Ви можете посміятися над цим, над всією цією абсурдністю думок, але фактично їх пробігає набагато більше в нашій голові. Ось така природа неусвідомленого і свідомого, чи то в реакції ума, чи то у відгуку розуму.

Може бути, що це просто погана людина, і це її звичайна поведінка за станом душі чи ума. Вона ображає кожного. І вона не зробила нічого особливого щодо нас, вона просто залишається собою - ось і все. А фактично, нічого не слід робити. Нещасна людина. Вона потребує допомоги.

«Хтось образив Будду. Його учень, Ананда, сказав йому:

- Я відчував сильний гнів, а ти промовчав. Ти повинен був, у крайньому випадку, дозволити мені щось сказати; я б поставив його на місце.

Будда сказав:

- Ти мене дивуєш. Спочатку мене здивував він, потім - ти. Все, що він говорить - просто несуттєво. Це ніяк не пов'язано з нами; навіщо в це встрявати? Але ти дивуєш мене ще більше: ти прийшов у сильний гнів, ти виглядаєш роздратованим. Це нерозумно. Знущатись над собою за помилку когось іншого - просто нерозумно. Ти караєш себе. Заспокойся. Немає потреби в гніві - бо гнів як вогонь. Навіщо ти спалюєш свою душу? Якщо він зробив якусь помилку, чому ти караєш за це себе? Це нерозумно».

В, навіть так званому, спокої ми не можемо уникнути такого процесу, як думання. Більшість намагаються обмежити в такі моменти не думати про будь що, чи хоча б зменшити кількість думок. Але навіть це становить певну складність. Іноді в думках ми при просіюванні знаходимо приємні думки і цим потрапляємо в пастку - пливемо в мрійливість. Так мрійливість дає сильні відчуття ледачою розслабленістю. І розуміючи своє устремління в пізнання, ми усвідомлюємо необхідність знаходитися в бадьорому, пильному, уважному і як би будучи залученим в цей стан недумання. Але така захопленість

відторгає наші думки від другорядного, яким у даному випадку є наше устремління пильності чи усвідомленості.

«Сусідка запитує Галю:

- *Галю, коли твоя донька думає вийти заміж?*
- *Завжди...»*

Зазвичай в такий стан недумання добре починати вчитися входити в стані радості, однак, як показує практика, людина досить швидко входить в процес не думання в стані горя. У такому стані ми можемо нікого і нічого не помічати і не відчувати - то це і є стан очищення, стан спокою. Ми знаходимося, як би самі з собою і в собі. І слід розуміти, що такий стан не є все життя, або вісім годин. Це такий короткотривалий особистісний стан в часовому відрізку і він проявляється досить по різному у кожного.

Слід розуміти, що перебувати тривалий час в такому самовідстороненні від світу ми не можемо. Бо природа зародження думки йде від ума. Ум визначає (робить оцінку), що добре, а що погано; що правильно, а що неправильно - у кожного своє бачення призначення лопати. Для одних чоловік є звичайна людина, для інших – це чужий чоловік, для третіх сухий службовець, для четвертих прекрасний батько ...

Всі ці думки результат різних умов. І таке сприйняття і задоволеність нашого еґо в своїй масі є неправильними - вони зовнішні. Лише в стані напруги ми вдаємося до ради з душею - до цього вселенського Розуму, погоджуючи наступні дії, слова і думки з нею. Та й то не факт, що ми в своїй пристрасті вчинимо по підказках відчуттів, по підказках совісті. Ми можемо поступити у відповідності до своїх корисливих інтересів чи суспільних загальних правил, моралі. Зазвичай наші думки рухаються безладно туди сюди, перелітаючи з предмета на предмет, як мухи. Доторкнеться до одного, пробудуть на ньому мить, потім летять до іншого - і так весь день. Така метушня не є сприятливою Душі в підказках, через відсутність можливості перебувати в спокої ... Такі неспокійні порхання неминуче відбиваються на організації життя, а в подальшому на тривогах душі і хворобах тіла. Люди, які це усвідомлюють, то по іншому організовують життє і завжди домагаються кращих результатів, ніж інші, а до того ж отримують від роботи куди більше задоволення.

Неусвідомлене мислення - це відсутність розумності. Ми думаємо тому, що не розуміємо фактів чи ситуації. Мочь думки ми можемо бачити у своїй важкості чи неможливості не думати. Коли виникає розуміння, то зникає мислення. Бо саме недумання дає можливість спокою, можливість відпочинку для Душі. Для прикладу, спокійний ритм життя дає можливість поступати мудро і ефективно. Так і душевний спокій дає можливість Душі більші шанси розвитку і росту на протязі життя в цьому тілі. І цей проміжок життя буде нам в радість, і цей стан є подарунком іншому наступному тілу в житті. Ось таким чином ми можемо збільшувати свою Духовність і Духовність простору, і Духовність Всесвіту. Таким чином, ми допомагатимемо іншим духовно рости і розвиватися. Та і нам самим легше жити в середовищі любові, щастя, доброти, миру і злагоди.

Процес мислення від ума повністю займає його діяльність і цим поглинається в діяльність все наше єство. Тепер ми знаємо, що в житті має освітлювати дорогу душевне світло. Душевні думки є хорошим поводитирем нам в житті. Мислення від ума є рух в житті в темноті невідомостей із-за незнання істинності подальших дій. Точно так сліпий шукає дорогу навіпацки, але якщо у нас є очі, то нам немає необхідності намацувати дорогу - ми її просто бачимо. Розуміння майже рівнозначно очам - ми бачимо і не йдемо навіпацки. Мислення - це пошук наосліп. Не знаючи, що є що, ми продовжуємо думати і гадати.

Павутиння є подібним до наших думок. Вони здається закривають світ реальностей, але фактично не закривають, однак і пройти в реальне життя це павутиння не дає, бо той павук в образі Ума людини тут же з'їсть будь які духовні починання. Ми бачимо реальності, але не сприймаємо як джерела для духовного зростання, не усвідомлюємо їх від стану Душі, а, зазвичай, від можливостей Ума. Ум людини є павук, але поза павуком, поза умом існує багато чого іншого живого, прекрасного, що дає радість життя і багато негативного, що дає можливість розуміти мудро своє покликання на планету, бо Людина може і в негативі вчитися по силі своїй хорошого.

Мислення не може дати правильної, істинної відповіді, тому що мислення тільки повторює те, що вже відомо з особистого досвіду, з суспільної інформації. Думки формуються на тих запасах минулого

запам'ятовування про подібні речі чи події. У мислення немає здатності до бачення невідомого і тим паче у нього немає ніяких зачіпок для зміни думки в наближенні своєї енергії в сторону усвідомлення. Запитаємо так: чи намагалися ми коли небудь думати про невідоме? А що про нього думати? Нічого.

Ми можемо думати тільки про те, що вже знаємо. Ми можемо продовжувати знову і знову це обмірковувати, можемо створювати нові комбінації старих думок, але ніщо в них по-справжньому не нове. У мисленні є питання і питання, але немає відповідей. Навіть якщо іноді ми відчуваємо, що знайшли відповідь, то це тільки тому, що іноді доводиться із-за терміновості вирішувати на користь одного чи іншого. Це насправді не відповідь. Нам необхідно зробити вибір, нам просто слід прийняти рішення, щоб діяти, і тому нам доводиться вчепитися за ту чи іншу відповідь. Але якщо ми глибоко подивимося в свою відповідь, то побачимо, що з нього виникає тисяча і одне питання. У розумінні немає питань, є тільки відповіді адекватні істинній реальності. Розуміння це наш стан відкритих дверей для прийняття потрібних Вселенських знань, це як би прозріння в реальність.

Мислення запозичене. Всі наші думки постають перед нами думками інших (батьків, вчителів, суспільства). Подивимося на себе перед дачею відповіді - чи можемо ми знайти хоча б одну думку, яка була б нашою власною, справді нашою думкою, якій ми дали народження?

Всі вони запозичені. Джерела можуть бути невідомими, але всі ці думки запозичені і зберігаються в нашій пам'яті. Ум діє як комп'ютер, але перш ніж комп'ютер зможе дати нам будь яку відповідь, то ця відповідь перш за все залежить від наявної в нього інформації. Ми надаємо йому інформацію у вигляді питання і тоді він дасть вам відповідь. Саме це робить ум. Ум - це біокомп'ютер. Ми продовжуємо накопичувати дані, знання, інформацію, і потім, коли в умі виникає певне запитання, то ум надає відповідь з цього накопичення, але не більше.

Що таке усвідомлення? Чистий розум, який доступний нашому єству в стані прийняття. Ми з цією якістю народилися. І якщо ми відчули, що нам слід дати відповідь, то вона входить в наше єство через фільтр совісті і моментально виходить відповідь. Так зовні процес подібний до мислення, але мислення шукає відповідь в зібраному зовнішньому і при наявності її чи варіантів, а розуміння готове до будь якої відповіді, бо ці відповіді сформовані, як енергії Знань людства, мудрого людства і вони є правильними в будь яких ситуаціях. Буває, що ум таких відповідей не хоче сприймати, бо він не бачить перспективи, не знає наслідків.

Людина усвідомлена завжди правдива. Навіть якщо вона говорить: «Я не знаю», його незнання цінніше, ніж знання ума, тому що, по крайній мірі, її незнання, її прийняття невідання, ближче до істини. В крайньому випадку, вона не намагається вдавати, вона не лицемірить.

Спостерігайте, і ви побачите, що всі наші відповіді приходять з пам'яті. Тоді спробуйте знайти місце, де не діє пам'ять, а діє чисте усвідомлення від чутливості Душі. Саме вона є концентрованим ядром Вселенського Розуму в нашому єстві, як інтуїція, як легкота у прийнятому рішенні по відношенню певного думкового рішення.

«Доктор увійшов до кімнати пацієнтки. Через п'ять хвилин він вийшов і попросив у чоловіка викрутку, потім повернувся до пацієнтки. Ще через п'ять хвилин він знову вийшов і попросив кліщі і молоток. Знервований від горя чоловік не міг більше цього терпіти. Він благав:

-Ради бога, доктор, скажіть, що сталося з моєю дружиною?

-Поки Не знаю, - сказав доктор. - Я не можу відкрити свій саквояж».

Людина розуміння дивиться в речі безпосередньо. Її прозріння безпосереднє. Вона може використовувати все, що накопичено Вселенським Розумом, щоб прояснити все, що він намагається нам передати. Але те, що він намагається передати - є від його сутності, є його істинним. Слова можуть бути запозиченими, мова може бути запозиченою, запозиченими можуть бути концепції, але не те, що вона намагається нам передати як від Сущого. Форма приходить з пам'яті, але вміст залишається її власним прозрінням, завдяки такому стану душі. І звичайно, той, у кого немає усвідомленого розуміння, постійно стає жертвою безлічі думок. Ума як такого немає, а є тільки мислення. І оскільки думки присутні безперервно, то ми думаємо, що цей процес предметний. А думки рухаються так швидко, що ми не спостерігаємо проміжків між ними. Але проміжки завжди є. Починаємо відкидати кожен індивідуальну думку, і, врешті-решт, ми побачимо проміжки, а потім і зовсім нічого не залишиться. Ось і настає момент бачення своєю суттю - ми ні на що не впливаємо і на нас нічого не впливає. Але подумавши так, ми даємо можливість собі усвідомлено бачити предмети чи події; сприйняття відбувається по іншому, тоді ум знову включається в роботу.

Ум може існувати, тільки якщо ми продовжуємо щось шукати, активності додають метушливі думки: наприклад, навіть пошук цього стану недумання. Чому? Пошук - це бажання, пошук - це копірсування в минулому досвіді, це копірсування в минулих подібних ситуаціях, або це рух в майбутнє, пошук створює варіанти, ідеї, мету. Але пошук зберігається, і вся біда в метушливому шуканні, а не в тому, що ми шукаємо усвідомлено. Якщо ми не шукаємо, то нас немає, тому що сам пошук організовує і надає нам его. Прямо в цю мить, якщо ми нікого і нічого не шукаємо, то нас немає.

Тому людям слід розуміти свою відповідальність за кожну народжену думку. Багато хто думає, що не варто піклуватися про думки і помисли, але ж світ існує і при прокльонах. То прикладаємо трошки зусиль і творимо позитивні сили, а також одочасно трошки приділяємо уваги, щоб ми не були «творцями» негативних думок. А там дивимось, що далі починаємо вчитись слідувати за чистотою своїх діянь. Не так і багато клопоту створює така обережність і самоусвідомлення в залученні до цих знань нашого ума. Такі тренування в устремліннях входять у звичку, в культуру поведінки. Так ми входимо в стан поваги і любові до оточуючого середовища.

Вчимося благо-дарити всім, кого зустрічаємо на своєму життєвому шляху в думці, словом, ділом і славословимо всіх як Бога за почуте маленьке позитивне слово в можливому чиємусь монолозі, за побачене чиєсь позитивне діяння, в тому числі і своє – і результат проявиться негайно в наших відчуттях, в наших думках, в наших словах, в наших ділах через споглядання краси життя, через задоволеність життєвими обставинами. Позитивні маленькі і великі зміни почнуть наповнювати наше життя. Запрошуємо!

Запрошення згадати думкою позитивне минуле, чи помріяти, забажати про щось позитивне хороше в майбутньому, то ми маємо усвідомити, що цю дію думок, візуального бачення і самі відчуття задоволення діють уже тепер, в цей же момент почався потік енергії (сили) в наше єство, яка дає наснагу від минулого і натхнення тепер і в майбутньому нашому. Таким чином, те, що ми творимо в ці хвилини є якраз пошуковою дією життєвої вселенської енергії, яка нам потрібна. І в цю хвилину ми проявляємо готовність прийняти цю енергію.

Ми раніше зупинялися на розгляді того, кому направляємо свої слова, то це ж стосується і думок. Так, вони належать іншим душам, а ми є в більшості випадків народжувачами думок і висловлювачами слів. Те ж ми можемо сказати і про діяльність нашу. Однак коли наша діяльність є творчою, то вона приносить задоволення, бо вона приємна для нашої душі. Подібне ми можемо сказати і про думку і про слово, якщо воно народжене від позитивних відчуттів. Процес таких відчуттів - це думка, слово, дія погоджена з матричними знаннями нашої душі, це прекрасний стан нашого єства.

«Життя прекрасне, і кожної миті воно приходить з тисячею і одним подарунком для вас. Але ви так зайняті, так захоплені думками з вашим бажаним умом, ви так наповнені вашими думками, що ви відторгуєте всі ці подарунки. Бог приходить постійно, а ви продовжуєте відмовлятися.

Якби вас спитали, щоб ви зробили в новому житті, ви внесли б невеликі зміни, такі, як ця. Чоловік з трошки іншим носом, дружина з трошки іншим кольором обличчя, більший або менший дім — але це не більше чим «прямий пробір», дрібниці, несуттєве. По суті ваше життя залишається попереднім».

Ця притча про порочний круг: Ви вступаєте в нього, коли починаєте думати про те, яке враження ви створите на інших. Це теж певний маневр ума для того, щоб думки ворушили все наше єство, тримаючи в напруженні, а ум, як король з радістю своєї значимості в організації життєвих процесів водить по своїх пристрасних стежках. Деякі так заклопотані цим, що взагалі не можуть жити. Кожен цікавиться тим, що інші думають про нього, і це так зі всіма. Вони тривожаться про нас, а ми тривожимося про них. Ми боїмося інших, інші бояться нас, і життя стає запутаним. Відкиньмо цю нісенитницю, відкиньмо цей ганебний круг. Це слово-дія «думати про інших» дуже небезпечно. Із-за цього ніхто не спокійний, ніхто не дома.

Припиніть думати про інших і про те, що вони думають про нас, бо це є судженнями нашого ума, це визріває осуд, як прийняття негативу в наше життя. Це досить сильна небезпека, бо це відкриває двері «братам» осуду в наше життя. А ми ж налаштувалися на позитив, на усвідомлений спосіб спостереження за думками, а ми ж налаштувалися на організацію щастя. Нашому життю достатньо, зосередитись на своєму власному житті, не будьте заклопотані іншими. Якщо ми зможемо жити без цього клопоту, то наше життя розцвіте, і тоді інші зможуть розділити з нами його аромат. Ми визначились, що всі дії направляємо усвідомлено для блага інших, чи хоча б на перших порах не мішати, чи навчитися не плодити негативу.

Відкиньмо цей порочний круг жити, як інші, думати про інших, бо буцім то вони якось інакше думають про нас. Цього не можна знати.

З цього моменту знаємо, що негатив якраз і є середовищем для наплодження безперевних думок. Така ж технологія і в організації суспільного життя. Тому ми весь час заклопотані, зайняті і навіть роками не бачимо себе, дітей і близьких. Вчимося бачити і усвідомлювати думки, як один з легших методів пізнання себе, а потім є шанс застосувати цей метод на всі наші життєві порухи.

Наші думки привчаємо налаштовуватись на позитив з подяк, посилів щастя, любові, миру, доброти іншим і цим наповнимо і особистий простір в якому і створюються відповідні обставини. Зрозуміли? То держаймо! Ось так просто ми створимо собі щасливе життя, бо саме щастя є смыслом нашого життя.

Чим же досягти удачі? Запам'ятаймо - радістю. Не зневірою, а тільки радістю. А щастя? Знайте, що мрії творять віруючих, а ті, які повірили - творять думки, слова і діяння свої усвідомлено від своєї і всесвітньої сутності в благості, то вони і є творцями щастя !!!

Так ще глибше намічається зв'язок світів і наша участь в них. Нелегко свідомості охопити уявлення про світи незримі, з причини нашої щільної наповненої оболонки мирськими бажаннями і ми дуже важко усвідомлюємо всі можливості поза нашим чуттям і баченням. Потрібно звикати мислити про цілі світи, які реально існують. Тонкий світ не є тільки наш стан, він, сам, представляє з себе цілий світ з усіма можливостями і перешкодами. Прояви життя суті духовного світу недалеко від земного, але вони, можливо, в іншій площині, в іншому куті споглядання. Все зроблене не зникає, навпаки, воно множитья з життя в життя. А щоб мати силу очистити свої думки від дрібних скалок, то ми маємо бути усвідомлені, наскільки дрібні ці занози. І не важко позбутися них, варто лише їх почути, побачити в собі і навколишньому середовищі, пізнати їх суть усвідомлено. Не будемо боятися, що люди взагалі не можуть повернутися до дружелюбності, бо її фрагментарно достатньо в кожному з нас, тому і про інших уявімо те ж саме, роблячи малі духовні поступки, не продукуючи в собі безвільне, рабське і жалюгідне лицемірство. Бажаємо всім щастя!!!

Завжди знаємо, що думка має здатність матеріалізовуватися і цим вона здібна творити чудеса. Всі великі творчі здобутки людства починалися в тишині, в тихій спокійній бесіді однопумців. Ні одна вартісна думка не може зародитися в середовищі гурту на шумному святкуванні чи в груповому гвалті. Знаємо і починаємо вчитися думати-недумати.

10 липня 2016 року.